

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **W.M.**

ukaranego z art. 86 § 1a k.w. w zw. z art. 86 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

w dniu 3 grudnia 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie

z dnia 13 lutego 2025 r., sygn. akt III W 16/25

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wyrokiem z dnia 13 lutego 2025 r., sygn. akt III W 16/25, uznał W.M. za winnego tego, że „w dniu 4 października 2024 r. o godzinie 12.43 w L. na ulicy [...] będącej drogą publiczną, prowadząc pojazd marki

T. o nr rej. [...] bez uprzedniego sprawdzenia stanu technicznego pojazdu, nie zachowując należytej ostrożności, tracąc panowanie nad pojazdem z powodu zerwania wahacza, wjechał na przeciwny pas ruchu doprowadzając do kolizji z kierującą pojazdem C. o nr rej. [...], czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przy czym następstwem tego wykroczenia było spowodowanie rozstroju zdrowia u kierującej pojazdem C. K.W.”, tj. popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1a k.w. w zw. z art. 86 § 1 k.w., za które na podstawie art. 86 § 1a k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.500 zł, orzekając jednocześnie w przedmiocie kosztów sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 21 lutego 2025 r. bez postępowania odwoławczego.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając je w całości na korzyść ukaranego i zarzucając *„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. odpowiednio z art. 70 § 5 k.p.w. i art. 82 § 1 zd. 2 k.p.w., polegające na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, tj. okoliczności przedmiotowych co do następstw kolizji drogowej z dnia 4 października 2024 r., warunkujących byt wykroczenia z art. 86 § 1a k.w., w sytuacji jednoczesnego braku w materiale aktowym miarodajnych danych mających wskazywać, że wskutek zdarzenia drogowego, o jakim mowa, u pokrzywdzonej spowodowany został rozstrój zdrowia, co w konsekwencji doprowadziło do wydania kwestionowanego kasacją wyroku skazującego, przypisującego obwinionemu popełnienie kwalifikowanej, zagrożonej surowszą sankcją, postaci wykroczenia, stypizowanej w art. 86 § 1a k.w., mimo nieistnienia dostatecznych ku temu podstaw”*. W konsekwencji Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. na posiedzeniu w składzie jednoosobowym (*vide* art. 15 § 4 k.p.w.).

Przepis art. 86 § 1a k.w. wprowadza typ kwalifikowany wykroczenia spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym z uwagi na następstwa czynu w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia innej osoby. Przypisanie surowszej odpowiedzialności z powyższego przepisu wymaga zatem udowodnienia, że zachowanie sprawcy doprowadziło do wskazanych dysfunkcji organizmu pokrzywdzonego. Tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy – na co trafnie zwrócił uwagę Rzecznik Praw Obywatelskich – nie pozwala na poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń w tym zakresie.

Z zeznań świadka K.W. nie wynika, aby kolizja drogowa w dniu 4 października 2024 r. miała negatywny wpływ na jej zdrowie (k. 20-21, 57). Okoliczności tej nie potwierdziła również żadna z pozostałych osób przesłuchanych w sprawie (k. 24-25, 56-57). W aktach sprawy brak jest także dokumentacji wskazującej na to, że pokrzywdzona po zdarzeniu korzystała z pomocy lekarskiej. Wprawdzie w notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji w dniu 4 października 2024 r. zawarto stwierdzenie, że K. W. została *„przewieziona przez ZMR do szpitala w L. ul. [...] z bólem szyi w trakcie dalszych badań specjalistycznych”* (k. 1), niemniej jednak ani oskarżyciel przed skierowaniem wniosku o ukaranie, ani sąd w toku postępowania nie podjęli działań zmierzających do weryfikacji tych kwestii. Tymczasem z przesłanego przez obwinionego do akt sprawy oświadczenia wynika, że K.W. *„również nie była poszkodowana, ale mocno przestraszona i wzięli ją na badania i po wywiadzie wypuścili ją do swojego pojazdu”* (k. 26). W toku postępowania nie ustalono zatem czy pokrzywdzona rzeczywiście była hospitalizowana, nie mówiąc już o tym, czy zdiagnozowano u niej jakikolwiek uszczerbek na zdrowiu pozostający w związku przyczynowo-skutkowym z zaistniałą kolizją drogową i czy stanowił on naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia w rozumieniu art. 86 § 1a k.w.

Zaniechanie przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie podjęcia czynności dowodowych w tym zakresie skutkowało niewyjaśnieniem całokształtu okoliczności istotnych dla prawidłowego wyrokowania i oparciem rozstrzygnięcia na domniemaniu, że w wyniku kolizji drogowej spowodowanej przez W.M. pokrzywdzona K.W. doznała rozstroju zdrowia, a w konsekwencji rażącym

naruszeniem przepisów art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 70 § 5 k.p.w. oraz art. 410 k.p.k. zw. z art. 82 § 1 zd. drugie k.p.w. Nie ulega przy tym wątpliwości, że stwierdzone uchybienia miały charakter rażący i istotnie wpłynęły na treść zapadłego orzeczenia w rozumieniu art. 111 k.p.w. Skutkowały bowiem przypisaniem W.M. surowszej odpowiedzialności z art. 86 § 1a k.w. pomimo braku udowodnienia wszystkich znamion strony przedmiotowej tego czynu.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Lublin-Zachód w Lublinie do ponownego rozpoznania. Procedując повторно sąd *meriti* ustali czy po kolizji drogowej w dniu 4 października 2024 r. pokrzywdzona korzystała z pomocy medycznej, a jeśli tak zabezpieczy stosowną dokumentację i w razie potrzeby powoła biegłego, celem ustalenia charakteru doznanych przez nią obrażeń ciała. Dopiero po wyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy dokona subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod określoną normę prawa.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

[WB]

[r.g.]